

ma häddata pruukin. Minna ollen lapse
põlvest sedda wiisi üleswõtnud, et ma ei
wõtta ialgi wina, kuid wahhest enne kōs
ma aega, kui mo kõht diete terwe ei olle.

Se mees. Jome siis kōino õllut tei-
ne teisega, ja läkki hobbose wahhetama.

Josep. Ma tannan ka selle õllude
eest: mul ep olle janno, ja ma ei jo ial
kui mul janno ei olle. Ja hobbose wah-
hetamisest ma ei olle ialge luggu piddand.
Mul on, Jummal annatud, hobbose,
ni paljo kui mo põllo-harrimiseks tar-
wis lähhad, ja salg ja wars on mul ka
kas rama.

Se mees. Oh! mul on üks tuhtur
ruun: aaga se on üks hobbone! ehk mul-
lest, ehk minna parrast noela filmast läbbi!
Se olleks diete safsamehhe hobbone! lä-
ki wahhetama!

Josep. Kui sul ni hea hobbone on,
õbber, miks sa siis tedda lähhad wah-
hetama?

hetama? Hea lojus peab maiamehhe
melest kallts ollema. — Aaga ma wi-
win siin wägga kauaks. Ma tulin üks
päinis ütlema, et ma teie orraselt wäl-
ja pealt, hobbose ja sead ollen küll-
sae aianud: ja ma t htsin küllakubjast pal-
luda, et ta nou peaks, et rahwa milio-
ne ei saaks raisatud. Kus on teie külla-
kubjas?

Se mees. Seälap ta istub õlle kan-
no kõrmas; on ka wahhe wässind, meh-
hise Küllakubjas aeh!

Küllakubjas. Mis! mis waja?

Se mees. Siin meie nabrimees tahtis
sinnogs jutto aiada.

Küllakubjas. Ei ke seie, naber, isto
mo kõrwa! jome kahhelestie! ja aiame
maegusat jutto!

Josep. Olle terwe omma hea eest!
aaga mul ep olle sedda aega tanna: tulin
ükspäinis sulle nimmetama, et külla taga